

Μικρό δοκίμιο για την Αρχιτεκτονική και την Τέχνη

Δημοσιεύτηκε στο Εντευκτήριο, τ.19, 1992

Κάποιοι αρχιτέκτονες κάποτε σχεδίαζαν κάποια έπιπλα για τον εξοπλισμό κάποιου μουσείου. Κάποια στιγμή κάποιος απ' αυτούς έδειξε κάποιο κάθισμα κάπου δίπλα του και είπε:

- "Να, κάπως έτσι εννοούσα τη ράχη της καρέκλας". **[σχ.1]**

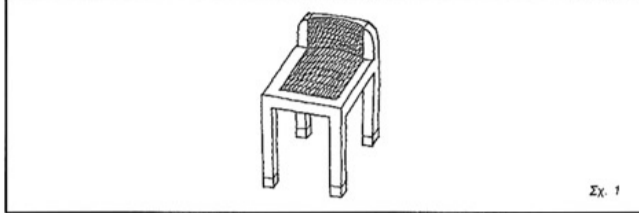
Κάποιος άλλος του απάντησε:

- "Αυτό δεν είναι καρέκλα, είναι скаμνί".

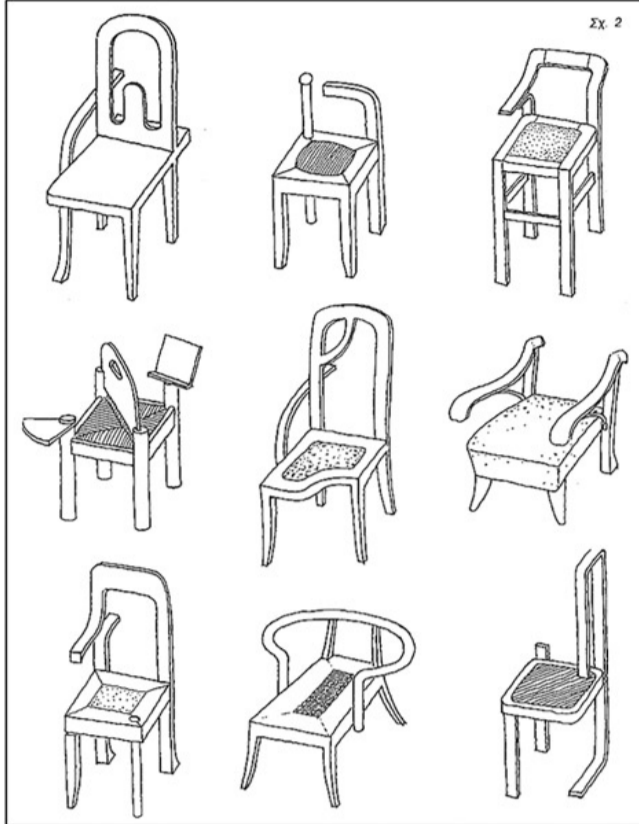
Σε λίγο, αντί να σχεδιάζουν πολυθρόνες, καρέκλες και скаμνιά, βρίσκονταν βαθειά σε μια πνευματώδη, περίτεχνη και γενικώς συναρπαστική συζήτηση για το ακριβές σημείο που διακρίνει το ένα είδος καθίσματος από το άλλο.

Η μετάθεση του ενδιαφέροντος από τα ίδια τα είδη στα μεταξύ τους όρια έπρεπε κάποτε να περάσει από την συζήτηση και στην εφαρμογή. Και τότε έδωσε κάποια πολύ ενδιαφέροντα έπιπλα **[σχ.2]**, που δύσκολα κανείς καθόταν επάνω, παρά μόνο μετά από αναλυτική εξήγηση του θεωρητικού προβληματισμού που τα γέννησε.

Τα έπιπλα κάποια στιγμή κατασκευάστηκαν για τον εξοπλισμό του μουσείου. Και όταν τέλος κάποια κυρία φιλότεχνη καθισμένη στο "Αντικείμενο 37" -κανείς δεν τα ονομάτιζε πιά με το όνομα του είδους τους- βεβαίωσε ότι απήλαυσε αισθητικά και το τελευταίο απόκτημα του μουσείου, οι αρχιτέκτονες κατάλαβαν οριστικά ότι της είχαν ανταποδώσει, της Τέχνης, τα ίσα.

Σχ. 1

Σχ. 2